

## EL LLENGUATGE

*Ajudar-hi*

**E**l fet que calgui predicar continuament, a causa de les contínues infraccions que es cometen d'aquesta norma, que en català, a diferència del castellà, el complement directe o acusatiu ha d'anar sempre introduït sense la preposició *a*, encara que aquest complement sigui de designació personal, com en les oracions *Ajudeu els damnificats* o *Vam saludar la muller del president*, fa que alguns oblidin que existeixen certs verbs que són alhora de règim directe i indirecte, generalment amb un significat diferent per a cada cas. Dit més exactament, que amb un dels seus sentits han d'ésser usats com a verbs transitius, per tant, amb un complement directe (introduït sense cap preposició); i amb un sentit diferent s'han d'usar com a intransitius, cas en què, si duen un complement, s'ha d'introduir amb una preposició, la qual, precisament, és molt sovint la preposició *a*. I, com hem dit, induïts segurament per la insistència amb què es combat aquesta preposició davant el complement directe, alguns la suprimeixen també, aleshores indegudament, en aquest cas.

Un d'aquests verbs, d'ús molt freqüent, que és alhora transitiu i intransitiu és el verb *ajudar*. Com a verb transitiu demana sempre un complement (directe) de designació personal, introduït, per tant (perquè és directe), sense preposició: *Ajudeu els desvalguts*, *Hem d'ajudar el pare*, *Van haver d'ajudar la veïna del quart pis*, *Ajudem la Lluïsa*. No és gens estrany de veure, fins i tot en textos impresos, oracions com les que acabem de transcriure amb el complement introduït, indegudament, amb la preposició *a*. Però quan el complement del verb *ajudar* designa una idea abstracta, aquest verb es comporta com un verb intransitiu, és a dir, no és de règim directe, i, per tant, aquest complement s'ha d'introduir amb una preposició, que és la preposició *a*. Llegim, en una revista recentment apareguda «...materials ... que ajudin aquestes reflexions». Caldria dir, però, ...que ajudin a aquestes reflexions. La pronominalització dels complements del verb *ajudar* mostra clarament, d'altra banda, la natura del complement que regeix en cada cas: *ajudar els pobres* i *ajudar les noies* esdevenen *ajudar-los* i *ajudar-les*, però, en canvi, *ajudar a les reflexions* esdevé, en la pronominalització, *ajudar-hi*, amb l'adverbi *hi* propi dels complements introduïts amb la preposició *a*.